

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΑΡΕΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΛΩΡΕΤΤΑΣ

‘Εδμόνδος Λαρυνώ κάθισε στο γραφείο του με την απόφαση να δώσει ένα τέλος στην ερωτική του ιστορία. ‘Αρκετά είχε βασανισθή, αρκετά είχε υποφέρει... ‘Ηθελε να βρή πάλι την ησυχία του, τη χαρά της μοναξιάς, το εύθυμο χαμόγελο του. Τα θάσάνα του έπρεπε πεινά να μη τον απασχολούν. ‘Έπρεπε να ησυχάσει μιά για πάντα ή καρδιά του. Δεν ήθελε να έχει άπνιες, δάκρυα, άσαστεναγμούς και απογοητεύσεις. ‘Όλα μ’ όλα έπρεπε πεινά να τελειώσουν... ‘Ο ‘Εδμόνδος Λαρυνώ γινόταν σάν τ’ο ελεύθερο που-βρό χαρακτήρα να γάρη. Ναι, να χαρή τ’α τριάντα χρόνια του, τ’α πλούτη του, τ’α ωμορφιά του, τ’αυτό ήταν τ’ο τελευταίο ειδόλλιο του.

‘Από δω και πέρα δεν θ’α τον απασχολούσε πεινά ο έρωτας. Καμιά γυναίκα δεν θ’α ήταν ίκανη να τ’ο ταράξει τ’ην καρδιά του. Ναι, ο ‘Εδμόνδος Λαρυνώ τ’ο είχε πάρει απόφαση: να μείνη ελεύθερος, ελεύθερος χωρίς ένοιες και φροντίδες...

Και μ’ ένα σκληρό χαμόγελο στ’α γείλη σκότωσε τ’ην αγάπη του. Μ’ άργες κινήσεις, όπως ο ‘επαγγελματίας έρωτευμένοι, άνοιξε έναν χαρτοφάλακα, πήρε ένα χαρτί και σημείωσε με στα-βρό χαρακτήρα τ’α ακόλουθα:

‘Εκνρία μου,
 ‘Μπορείτε να ασχοληθήτε μ’ ε,τι σ’ες περάσει από τ’ο μινάλο. Κατ’νί-ζε σ’αν άρπης, καταργήτε τ’ο ρεκόρ τ’ης ταχύτητος, γίνετε πρωτα-θλήτρια τ’ου πόνης, κάνετε ένα περιόδη με τίς καρδιές τ’ων θαιμα-στόν σας, κρηματίστε, μ’ άφιστέ μ’ ησυχία. Βασήθηρα πεινά τ’ις γκρί-νες σας, τ’α πεισματ’ι σας και τ’ις ιδιοτητές σας. Σ’ες δηλώνω ότι έ-παφαν πεινά να μ’ε σγανών τ’α δακρύα σας. ‘Εγω κ’ι έγώ τ’ο δικαίωμα να ζήσω. Ναι, δεν σ’ες αγαπό πεινά και να πάψετε να μ’ ενοχλήτε με τίς έπισκέψεις σας. ‘Όλα τελείωσαν μεταξύ μας.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΛΑΡΥΝΩ

Υ. Γ. ‘Αν έχετε τίποτε λογαριασμούς άπλήρωτους, εύχαρίστως θ’α τους έξορλήσω, άφου έλλωστε θ’α εινε ο τελευταίος.

‘Ο Ειδός

‘Έπειτα έκλεισε προσεχτικά τ’ο γράμμα με τ’ο βρος άνθρ-που, ο όποιος θγ’ηκε νικητής από ένα δύσκολο άνδρα κ’ι ‘Εγραφε τ’ι διεύθυνση τ’ης φίλης του. ‘Ύστερα γύπηση τ’ο κουδούνι και σπ’ον ύπνρητύ του πού παρουσιάστηκε τ’ο έπτε:

— Νά π’α αυτό τ’ο γράμμα στη διεύθυνση πού γράφει και να περιμένει άπάντη...

Κατόπιν έαπλόθηκε άναστακτικά σπ’ην πολυ-θρόνα του και έξασπασε σ’ ένα πλατό και ή-χρηό γέλιο.

Ναι, έγινε φανή δυνατός, πολύ δυνατός. Θ’α τ’ον ζήησε άκόμη κ’ι ο μεγαλύτερος Δόν Ζου-άν. ‘Η άμορφη Λωρέττα θ’α έπαυσε άπ’ αυτόν τ’ον ‘Εδμόνδο Λαρυνώ, ένα καλό, ένα άξέχα-στο μάθημα. Και, εφ’ακίνη, χτύπησε με τ’ο χέρι του τ’ο μέτωπο του κατάπληκτος. Πώς είχε άν-θέξει, τ’όσον καιρό, στ’α βασανιστήριά της ; Πώς δεν είχε τρελασθή ; Μ’ αυτό τ’ο ειδόλλιο του είχε τραθήξει όλα τ’α μυστήρια τ’ης ίερας έξετάσεως και ποτέ δεν είχε δοκιμασει μιά στιγμή χαράς. ‘Η Λωρέττα ήταν από εκείνης, τίς γυναίκες πού εύχαριστούνταν να βασανί-ζον τ’ους άνδρες. ‘Ακόμη και σ’ αυτές τίς π’ο τρυφερές στιγμές τ’ης αγάπης τους εύρισκε τ’ην εύκαιρία να χώση τ’α μικρά μυτερά δόντια της στ’ο γέρι του ή να τ’ο δαγκώσει τ’ αυτό του. ‘Αλλοτε πάλι τ’ο γύριζε εφ’ακίνη τ’α δάχτυλα με κίνδυνο να τ’ο τ’α σπάση. Και γελούσε ίκα-νοσημμένη, όταν τ’ον άκουγε να εφ’ακίνη σ’αν σκόλος πού τ’ο πατήσανε τ’ην ορά τ’ου.

Πολλές φορές, ο Λαρυνώ εινε αισθανθή τ’ην έπιθυμία να τ’ης τίς θρέξη. Ναι, εκείνο πού άσφαλώς τ’ης χρειαζόταν ήταν ένα νερό εϊόλο. Δυστυχώς όμως ο καθιμένος ο ‘Εδμόνδος δεν ήταν ούτε πυγμάχος, ούτε παλαιστής. ‘Η μοίρα του είχε δώσει μιά λεπτή και ασθενική ώ-μορφιά σγχεδόν γυναικεία. ‘Ετσι, μ’ι μ’οπαίνω-τας να τ’ης κίνη τίποτε άλλο. Εσφόνιζε, θήμα-νε και τ’ην παρακαλούσε να τ’ον λυπηθή και να σκεφθή ότι κ’ι αυτός εινε άνθρ’ωπος.

— ‘Εγώ όμως τ’ άπαντούσε εκείνη, είμαι διάβολος ! Μ’ άρέσει να σε βασανίζω, όπως ο Σταντ’ις τ’ις κολυμμένους.

Και τ’ον βασάνιζε...
 ‘Ο Λαρυνώ τ’ην είχε γνωρίσει σ’ ένα φιλικό

του σπ’ίτι. Τίποτε όστόσο από τ’ο παρωσιαστικό της δεν έπρό-διδε τ’ον άθλιο χαρακτήρα της. ‘Η Λωρέττα είχε μιά άγγελική ώμορφιά κ’ι ένα θαυμασιο χαμόγελο στ’α γέλη. ‘Ο ‘Εδμόνδος τ’ην αγάπησε από τ’ην πρώτη στιγμή πού τ’ην άντίκρουσε. Τ’α θαυμασία ξανθά μαλλιά της, τ’ο ύπεροχο σώμα της κ’ι εκείνο τ’ο ηγεμονικό θάδισμά της τ’ον είχαν ξετρελλάνει. ‘Έκανε κάθε τι για να τ’ην πλησιάση. Παρακάλεσε τ’ην οικοδέσποινα να τ’ο τ’ην γνωρίση και δεν έφυγε καθόλου από εκείνη τ’η στιγμή από κον-τά της.

— Πρόσεξε, τ’ο έπτε σ’ε μιά στιγμή ή φίλη του, πού παρετή-ρησε αυτή τ’ην προτίμησή του, ή Λωρέττα δεν μοιάζει με τίς άλ-λες γυναίκες. Σκέψου, έχει άλλάξει ώς τ’α τώρα δυο σούζους και ζητάει να βρή και τρίτο θήμα. Εινε μιά μοιραία γυναίκα. Δεν σκέφτεται τίποτε άλλο από τίς τουαλέτες της. ‘Όποιος συν-δέεται μαζί της δεν άργει να μετανοήση.

‘Ο Λαρυνώ, άντι να τρομάξει από αυτές τίς πληροφορίες, ακανθαίστηκε περισσότερο. Είχε θραβεθή τίς εθλικές περιπέ-τειες κ’ι είχε άηδίασει τίς αισθηματικές γυναικοόλες. ‘Εκείνο πού τ’ο χρειαζόταν ήταν μιά δυνατή γυναίκα. Μιά φίλη πού θ’α πά-λευε μαζί του και δεν θ’α τ’ο συγχωρούσε τίς άδυναμίες του. Και... πολίωρθηκε τόσο πολύ τ’η Λωρέττα πού τ’ην κατέκτησε. Μ’α από τ’ην πρώτη κίχλας άρα πού θρέθηκε μαζί της μετανό-σε για τ’η νίκη του.

— ‘Εισαι, τ’ο δήλωσε εκείνη, ένας άνθρ’ωπος πού άπονοητεύει τίς γυναίκες ! Δεν έχει τίποτε τ’ο έλκυστικό ! Δεν έξρω γιατί δέχθηκα να γίνω φίλη σου !

‘Ο Λαρυνώ δέχθηκε αυτά τ’α λόγια της σ’αν ψυχρολουσία. Κ’ι ή θλιβή του ήταν άκόμη μεγαλύτερη, όταν κατάλαβε ότι ή Λω-ρέττα διασκεδάζε μαζί του.

— ‘Αν μού έλειπες κ’ι έσύ, τ’ο παρπονείτο, δεν θ’α ήξερα σ’ε ποιόν να εεσάψω τ’α νεύρα μου !

— ‘Έχεις δίκη, χρυσή μου, τ’η άπαντούσε εκείνος, είμαι εθ-χαριστήμένος πού μπορώ να σε θοσηθώ σε κάτι.

Και, μ’α τ’ην αλήθεια, τ’ο πίστευε. ‘Η Λωρέττα με τ’ο να ή τ’ον λογαριάζη, είχε γίνε ή άδυναμία του. Τ’ην άγαπούσε τυφλά γιατί εκείνη τ’ον περιφρονούσε. ‘Ο έγωισμός τ’ο είχε πάει πε-ρίωτα. ‘Ο ‘Εδμόνδος Λαρυνώ είχε μεταβληθή σ’ε κομικό τύπο. Κ’ι αυτή ή Λωρέττα τ’ο είχε καταλάβει και τ’ο τ’ο έλεγε:

— ‘Αοχίες να κήνη για σούζους μου και μ’ο φαίνεται ότι θ’α σε παντρευτώ.

Κ’ι ο άτυχος ‘Εδμόνδος είχε άσάσει σ’ε τέτοιο σημείο έξετε-λιισμού και ταπεινώσεως πού θεωρούσε εύτυχία του να παν-τρευθή αυτή τ’η γυναίκα. Και άσφαλώς θ’α έκανε αυτήν τ’ην τρέλλα, άν δεν άνεκαλύπτε εσωνικά ότι ή άγαπημένη του Λω-ρέττα είχε άρχισει να γλυκοκινάτ’η έναν άλλον... Αυτός ο ‘ελλ-λος ήταν ένας άνοστος κορμιαστάδης, κούτσ και αψάδης. Είχε κτηνώδη φυσιογνωμία και γρολλίες κάθε τόσο σ’αν γορλάκια Αυτών τ’ον άνθρ’ωπο ή Λωρέττα ήθελε για φίλο της.

Και τότε συνέβη τ’ο θαύμα. ‘Ο Λαρυνώ εδύ-πησε από τ’η νάρκη του και άνοήσε. ‘Ανισε να κρηνιάζει για τ’α σπ’ο πού έκανε ή Λωρέ-ττα για να διαποση τ’η φούμα της και τ’ελος τ’ης δήλωσε καθαρά ότι είχε άνοήσει και τ’ην θυαυέται. ‘Εκείνη θήυωσε, τ’ο άργησε να μ’ε τ’α νόγια της τ’ο πρόσωπό του και π’ηνε να κλειδωθή στ’ο σπ’ίτι της. ‘Ο Λαρυνώ πέρασε δυο μέρες άδωνίας παλεύοντας με τ’ον έαυτή του. Σκεφτόταν ότι έεακολουθούσε ν’ άναστή πα-ράφορα τ’ην Λωρέττα κ’ι ότι εναίσταως θ’α τ’ην συγχωρούσε. Τέλος όμως καταίνκισε πού τ’η άδυναμία του και με γίλιες ποσπάθειες τ’ης έγραψε τ’ο γράμμα πού άναεράσε.

‘Όστόσο δεν πούσθασε να γάρη τ’ην εύτυχία του. ‘Ύστερα από λίγη άρα ο ύπνρητύ του γύρισε εφ’ακίνησμένος και με κάτι τρομαχτι-κές γραντζουνιές στ’ο πρόσωπό του.

— Ποιός σ’ έκανε σ’ αυτά τ’α χάλια ; άπόρη-σε ο Λαρυνώ.

— ‘Η κ. φίλη σου, τ’ άπάντησε με στωικότη-τα ο ύπνρητύς. ‘Όλοτε κ’ι ή άπάντησή της.

Και τ’ο έβασε ένα γράμμα. ‘Ηταν εινε πού αισθηματικό και τρυφερό γράμμα γεμάτο δά-κρυα και παρακλήσεις. ‘Η Λωρέττα τ’ο ζήτη-σε να τ’ην συγχωρήση για τίς πίκρες πού τ’ο έ-πνε προεξίνει και τ’ον παρακαλούσε να τ’ην άψση να βρή πάλι κοντά του: «Θ ά ε ι μ ε ι ή σ κ λ ά θ α σ ο υ», τ’ο έγραψε.

Κ’ι ο ‘Εδμόνδος Λαρυνώ, τί έκανε φαντάζε-σθε ο ‘Εδμόνδος Λαρυνώ ; Συγκινήθηκε τόσο πολύ από τ’ο γράμμα της πού έγινεσθε τ’ο δα-κούς και έπρεπε να πέση στ’α πόδια της και να τ’ης ζητήση να τ’ην κήνη γυναικα του Μ’α πού γρήγορα θ’α διαβάσουμε τ’ην αυτοκτονία τ’ου !..

(‘Από τ’ην Πινακοθήκη τ’ο ‘Μπουκέτο’) ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

‘Ο σκιστογράφος ‘Αλλ’ Ντίνο Μπής (Σκίτσα τ’ο κ. Σοφ. ‘Αντωνιάδης)